

pomagano. Tudi, da je mogla biti proslava letos izvedena in je moglo biti obdarovanih vseh 86 otrok, sorazmerno s premoženjskim stanjem njihovih staršev ter marljivostjo dece, v kljub gospodarski stiski ter težkim krajevnim razmeram, je največja zasluga Družbe sv. Cirila in Metoda, ki je prispevala 1500 Din, banske uprave, ki je dala 400 Din, Kolu Jugosl. Sester v Mežici, ki je podarilo 300 Din in posodilo opremo za oder in igro. Dalje so podarili krajevni odbor Rdečega križa v Prevaljah, oblastni odbor Rdečega križa v Ljubljani, Bratovska skladišča v Prevaljah vsako po 200 Din. Tudi zasebniki, podjetja, trgovci, obrtniki, gostilničarji, mesarji, Delavska pekarna, konzumna društva, posebno I. Del. kons. društvo, itd. iz Prevalj, Mežice in Guštanja, so v denarju in blagu mnogo prispevali k dostojni proslavi in lepi obdaritvi naše dece. Tvrđki Skabrne in Štermečki, nekaj knjigaren in banovinska zaloge so se spomnili z lepim darom v blagu, v denarju in v šolskih potrebščinah naše dece. Posebno pa je povdariti krajevne činitelje, ki so z delom, v blagu in denarju žrtvovali vsak po svojih močeh, da čim lepše poteče proslava in da so pripravili pridni koroški dečici veselo presenečenje. Osebito tukajšnja posestnica in trgovka gospa Kralj, g. župan Gradišnik, trgovec g. Ortan, kmetje g. Aleško, Hainc in Kumprej iz Št. Danijela so mnogo žrtvovali k proslavi, posebno za novo ustanovljeni šolski oder, za katerega je tukajšnji Podmladek nabral v prostovoljnih prispevkih lepo svoto 170 Din. Po zaslugi g. župnika Hornbočka in na osebno intervencijo sosedu Šmihelčana presviti. Ljubljanskega škofa dr. Rožmana je prejele šola tudi 30 katekizmov. Vsem še enkrat izreka najkoplejšo zahvalo: upraviteljstvo šole.

Sv. Jernej nad Muto. Malo kedaj se v časniku bere ime tega kraja, zato sporočimo sedaj nekaj novic. Za božične praznike so naredili šolarji skupno z g. šolskim upraviteljem velike jaslice in postavili lepo božično drevo, ki so ga prižgali na sveto noč, na novo leto in sv. Tri kralje. Polnočnica je bila tokrat, katere tukaj ni bilo od leta 1924. Prehod čez mejo o polnoči je bil prost, kakor tudi vse praznike. Dne 7. januarja so obhajali graničarji svoj pravoslavni Božič. Posebnost letošnje zime je, da je na planini prav mila, vsaj do sedaj je bila, december je bil

solnčen, večinoma brez vetra, tako da so sredi dneva letale muhe okoli in so bile ovce na paši, tudi sedaj po novem letu je januar še vedno vesel in ljudje, ki pridejo iz doline, se temu čudijo. Ako gledaš s planine, leži okrog in okrog megla kakor morje, iz tega morja se vzdigujejo otoki Radelj, Pohorje, gora Uršula, Savinjske planine, Čičkove peči nad Pernicami in Golica. Na planinci pa

Kino doma? To lahko iznajdeš sam!
Čitaj roman »Satan in Iškarjot«! Zahtevaj ponudbo pri Cirilovi tiskarni v Mariboru!

solnčice sije, na planinci lušno je. Tudi od tukaj smo šli v petek dne 13. januarja v Slovenjgradec poslušat lepo petje koroških Slovencev. Sprejem pevec je bil že v Dravogradu prisrčen in ganljiv, še bolj v Slovenjgradcu.

Št. Peter pri Mariboru. V Celestrini je umrl po daljši bolezni Budja Janez, bivši viničar, star 87 let. Pokopan je bil pretečeni torek. Najdobri starček v miru počiva. — Na svečnico

imajo šentpeterske žene svojo običajno vsakoletno cerkveno pobožnost. — Prvo nedeljo v februarju se vrši popoldne po večericah redni mesečni sestanek fantovskega krožka. Pride predavatelj iz Maribora. Mladina pridi! — Tudi možimo in ženimo se pridno. Med drugimi se je poročil naš učitelj g. Mesarič And. Za zakonski stan se je odločila tudi naša gđc. Jožica Lorberjeva in se bo od nas preselila v Slovenjgradec. — Fantovski krožek priredi pod okriljem prosvetnega društva »Skala« eno izmed prihodnjih nedelj, ko bo dovolj snega, smuške tekme in sicer za člane fantovskega krožka.

Fram. Pri nas smo izročili materi zemlji dne 18. januarja 38letno Marijino družbenico Zaliko Kotnik. Pretrgala je nit njenega vzornega življenja jetika, katero je voljno in bogudano prenašala dve leti. Veličasten pogreb blagopokojne je dokazal njeno občoprijubljenost v domači župniji in celo pri precejšnjem številu Mariborčanov. Spremljala jo je na zadnji poti od doma poleg ljudskih množic Marijina družba, pevsko društvo je zapelo več žalostink in g. župnik je govoril

Močni vojaški oddelki stražijo v prestolici Španije v Madridu javna poslopja pred komunističnimi napadi.

vedno tisto uro, ko je bila izrečena sodba, da noben dan ne bomo pozabili na to.«

O polnoči pa je mati vstala in je uro navila. Karel se je bil priplazil za njo, in skoraj bi se bila pripetila nesreča, ko ga je zagledala tako nenadoma.

»Zakaj delaš to, mati? Ali hočeš pozabiti?«

»Nikoli ne bom pozabila. Toda ura mora iti. Toliko let sem bila vajena, poslušati njeno tik-takanje iz sosedne sobe. Če ne gre, mi je, kakor da bi očetovo srce ne bilo več.«

»Naj torej gre,« je rekel sin. In ura je začela biti polnoči. —

»Sedaj so sedeli tu vsi trije, ki jih je trla skrb, in so poslušali, kako je štela ura njihove samotne minute.

»Gospa Colnar,« je začel učitelj tolažljivo, »to pismo je izliv velikega obupa na začetku hudega časa. Vendar pa se bo ubogi mož pomiril. Pretrpel bo, kakor je bil pretrpel vojno. Pravi, da je to njegov testament. Ne bomo verjeli, da bo res tako. Kar pa odreja v pismu, naj

vama bo sveto. Grunta ne smeta prodati. In Karel mera v gimnazijo nazaj.«

»Ne morem . . . ne morem . . . kaj poreko sošolci . . . kako me bodo gledali . . . ne morem!«

Fant je položil glavo na rob mize. Močna njegova mladeniška postava je drgetala.

»Ne morem . . . ne morem!«

»Saj ti tudi treba ni, Karel, hoditi v staro gimnazijo nazaj. Jaz imam edinega sina, ki je šolski svetnik. Ta bo že ukrenil, da boš sprejet drugje. In tam nobeden človek ničesar ne ve o naši nesreči.«

Te besede so fanta opogumile in rekel je, da bo voljo svojega očeta izpolnil, ostal v šoli in da bo priden.

»Seveda,« je dejal učitelj, »bo stroškov malo več, kar se tiče vožnje, in tudi sitnosti bo več. Boš pač samo dvakrat v letu hodil domov, o božiču in o velikih počitnicah.«

»Vdal se bom v to,« je rekel Karel.

»In jaz si bom vse pritrgala od ust, da bo tudi o Veliki noči lahko prišel domov,« je pristavila mati,

v vojnah za vaše veličanstvo!« je pogumno odgovoril vojak.

»To je nekaj drugega,« nasmejal se je sedaj cesar, »te luknje moramo zamašiti!« In plača se je prosilec še isti dan povišala.

V zapuščini.

Sodnik: »Kako se vi drznete, pridi taksem k sodniji?«

Dedič: »Oprostite, saj stojim v vabilu, naj pridem v zapuščini svojega očeta.«

Slabo razumel.

Zdravnik: »Moj nasvet ste izpolnili, kaj ne, pili ste eno uro pred zajutrkom kro-pa?«

Bolnik: »Da, da, pa nisem mogel dalje piti, kot 10 minut.«

Dalje sledi.